

Dyrektywa Rady nr 2001/40/WE

z dnia 28 maja 2001 r.

w sprawie wzajemnego uznawania decyzji o wydalaniu obywateli państw trzecich

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 63 ust. 3,

uwzględniając inicjatywę Republiki Francuskiej [1],

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego [2],

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Traktat wymaga, by Rada przyjmowała środki w sprawie polityki imigracyjnej w zakresie warunków wjazdu i pobytu, jak również nielegalnej imigracji i nielegalnego pobytu.

(2) Rada Europejska zebrana w Tampere w dniach 15 i 16 października 1999 r. potwierdza swe postanowienie, by stworzyć przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości. W tym celu wspólna polityka europejska w sprawie azylu i migracji powinna dążyć zarówno do uczciwego Traktowania obywateli państw trzecich, jak i lepszego zarządzania przepływami migracyjnymi.

(3) Konieczność zapewnienia większej skuteczności w egzekwowaniu decyzji o wydalaniu oraz lepszej współpracy między Państwami Członkowskimi wymaga wzajemnego uznawania decyzji o wydalaniu.

(4) Decyzje o wydalaniu obywateli państwa trzeciego muszą zostać przyjęte zgodnie z prawami podstawowymi, jak gwarantuje Europejska konwencja o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności z dnia 4 listopada 1950 r., w szczególności jej art. 3 i 8, Konwencja genewska dotycząca statusu uchodźców z dnia 28 lipca 1951 r. oraz praw, jakie wynikają z konstytucyjnych zasad wspólnych dla Państw Członkowskich.

(5) Zgodnie z zasadą pomocniczości cel proponowanego działania, mianowicie współpraca między Państwami Członkowskimi w sprawie wydalania obywateli państw trzecich, nie może zostać dostatecznie osiągnięty przez Państwa Członkowskie i dlatego też może, z racji wyników rozważanego działania, być lepiej osiągnięty przez Wspólnotę. Niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co niezbędne do osiągnięcia tego celu.

(6) Zgodnie z art. 3 Protokołu w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej oraz Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, Zjednoczone Królestwo przesłało zawiadomienie listem z dnia 18 października 2000 r. o swej woli wzięcia udziału w przyjęciu i stosowaniu niniejszej dyrektywy.

(7) Zgodnie z art. 1 i art. 2 Protokołu w sprawie stanowiska Danii załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej dyrektywy, i dlatego też nie jest nią związana ani nie podlega jej

stosowaniu. Uwzględniając, że niniejsza dyrektywa dąży do rozwoju dorobku Schengen według przepisów tytułu IV Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, zgodnie z art. 5 wyżej wymienionego Protokołu, Dania zdecyduje w okresie sześciu miesięcy po przyjęciu przez Radę niniejszej dyrektywy, czy przeniesie niniejszą decyzję do swego prawa krajowego.

(8) W stosunku do Republiki Islandii i Królestwa Norwegii niniejsza dyrektywa tworzy rozwój dorobku Schengen w rozumieniu układu zawartego w dniu 18 maja 1999 r. między Radą Unii Europejskiej oraz tymi dwoma państwami. W wyniku procedur ustanowionych w układzie prawa i obowiązki wynikające z niniejszej dyrektywy powinny również stosować się do tamtych dwóch państw i w stosunkach między tymi dwoma państwami oraz Państwami Członkowskimi Wspólnoty Europejskiej, do których adresowana jest niniejsza dyrektywa,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

1. Bez uszczerbku dla zobowiązań wynikających z art. 23 oraz dla stosowania art. 96 Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r., podpisanej w Schengen dnia 19 czerwca 1990 r., zwanej dalej "Konwencją z Schengen", celem niniejszej dyrektywy jest umożliwienie uznawania decyzji o wydaleniu wydanej przez właściwe władze w Państwie Członkowskim, zwanym dalej "wydającym Państwem Członkowskim", w stosunku do obywatela państwa trzeciego, przedkładanej na terytorium innego Państwa Członkowskiego, zwanego dalej "egzekwującym Państwem Członkowskim".

2. Każdą decyzję podjętą w zastosowaniu ust. 1 wykonuje się stosownie do właściwego ustawodawstwa egzekwującego Państwa Członkowskiego.

3. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do członków rodziny obywateli Unii, którzy korzystają ze swobody przepływu.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy,

a) "obywatel państwa trzeciego" oznacza każdego, kto nie jest obywatelem któregośkolwiek Państwa Członkowskiego;

b) "decyzja o wydaleniu" oznacza każdą decyzję, która nakazuje wydalenie, podejmowaną przez uprawnione władze administracyjne wydającego Państwa Członkowskiego;

c) "sposób egzekwowania" oznacza jakikolwiek środek podjęty przez egzekwujące Państwo Członkowskie w celu wdrożenia decyzji o wydaleniu.

Artykuł 3

1. Wydalenie określone w art. 1 stosuje się do następujących przypadków:

a) obywatel państwa trzeciego podlega decyzji o wydaleniu opartej na poważnym i bieżącym zagrożeniu dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa narodowego, podejmowanej w następujących przypadkach:

- skazanie obywatela państwa trzeciego przez wydające Państwo Członkowskie za przestępstwo zagrożone karą pozbawienia wolności na co najmniej jeden rok,
- istnienie poważnych podstaw uwiarygodniających, iż obywatel państwa trzeciego popełnił poważne przestępstwa karne bądź iż istnieją pewne dowody zamiaru popełnienia przez niego takich przestępstw na terytorium Państwa Członkowskiego.

z zastrzeżeniem przepisów art. 25 ust. 2 Konwencji z Schengen, jeżeli dana osoba posiada zezwolenie na pobyt wydane przez egzekwujące Państwo Członkowskie lub inne Państwo Członkowskie, Państwo egzekwujące skonsultuje się z państwem wydającym oraz z państwem, które wydało zezwolenie. Istnienie decyzji o wydaleniu, podjętej według niniejszego punktu, pozwala na cofnięcie zezwolenia na pobyt, jeżeli jest to dopuszczone przez ustawodawstwo krajowe państwa, które wydało zezwolenie;

b) obywatel państwa trzeciego jest poddany decyzji o wydaleniu opartej na braku stosowania się do przepisów krajowych dotyczących wjazdu lub pobytu cudzoziemców.

W tych dwóch przypadkach określonych lit. a) i b) wydające Państwo Członkowskie nie może uchylić ani zawiesić decyzji o wydaleniu.

2. Państwa Członkowskie stosują niniejszą dyrektywę z należyтым poszanowaniem praw człowieka i podstawowych wolności.

3. Niniejszą dyrektywę stosuje się, nie naruszając przepisów Konwencji wyznaczającej państwo odpowiedzialne za rozpatrywanie wniosków o udzielenie azylu wniesionych w jednym z Państw Członkowskich Wspólnoty Europejskiej oraz Porozumień o readmisji zawartych między Państwami Członkowskimi.

Artykuł 4

Państwa Członkowskie zapewniają, iż dany obywatel państwa trzeciego może, zgodnie z ustawodawstwem egzekwującego Państwa Członkowskiego, wszcząć postępowanie przeciwko każdemu środkowi określonymu w art. 1 ust. 2.

Artykuł 5

Należy zapewnić ochronę danych osobowych i bezpieczeństwo danych, zgodnie z dyrektywą nr 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych [3].

Z zastrzeżeniem przepisów art. 101 i 102 Konwencji z Schengen pliki zawierające dane osobowe wykorzystuje się w kontekście niniejszej dyrektywy jedynie do celów w niej ustanowionych.

Artykuł 6

Władze wydającego Państwa Członkowskiego oraz egzekwującego Państwa Członkowskiego czynią użytek ze wszystkich właściwych środków współpracy oraz wymiany informacji w celu wykonania niniejszej dyrektywy.

Wydające Państwo Członkowskie dostarcza egzekwującemu Państwu Członkowskiemu wszystkie dokumenty niezbędne do zaświadczenia trwającej zdolności egzekwowania decyzji za pomocą najszybszych właściwych środków, tam gdzie sytuacja tego wymaga, zgodnie z odnośnymi przepisami podręcznika SIRENE.

Egzekwujące Państwo Członkowskie najpierw zbada sytuację osoby, którą bierze się pod uwagę, aby upewnić się, iż ani odnośne dokumenty międzynarodowe, ani krajowe zasady mające zastosowanie nie kolidują z wykonaniem decyzji o wydaleniu.

Po wdrożeniu środka wykonawczego egzekwujące Państwo Członkowskie poinformuje wydające Państwo Członkowskie.

Artykuł 7

Państwa Członkowskie wyrównają sobie wzajemnie wszelkie braki równowagi finansowej, które mogą być wynikiem stosowania niniejszej dyrektywy, w przypadku gdy wydalenie nie może zostać wykonane na koszt obywatela(li) państwa trzeciego, którego dotyczy.

Aby umożliwić wykonanie niniejszego artykułu, Rada, działając na wniosek Komisji, przyjmie właściwe kryteria i praktyczne ustalenia przed dniem 2 grudnia 2002 r. Kryteria te oraz praktyczne ustalenia stosują się również do stosowania art. 24 Konwencji z Schengen.

Artykuł 8

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy nie później niż dnia 2 grudnia 2002 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Środki przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 9

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich.

Artykuł 10

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich, zgodnie z Traktatem ustanawiającym Wspólnotę Europejską.

Sporządzono w Brukseli, dnia 28 maja 2001 r.

W imieniu Rady

T. Bodström

Przewodniczący

[1] Dz.U. C 243 z 24.8.2000, str. 1.

[2] Opinia wydana dnia 13 marca 2001 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

[3] Dz.U. L 281 z 23.11.1995, str. 31.